

συνταχθέντων Ἰπουνημάτων εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν τοῦ Ὀμήρου. Τὸ περὶ *Μορίων Σύνταγμα* τοῦ ἐδημοσιεῖσθαι μετὰ τὸν θάνατόν του ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Πέτρον, Λατινόφρονος ὡς ὁ πατήρ του. Ἴδε τοὺς ἀριθμοὺς 25 καὶ 40.

ΔΕΣΤΟΥΝΗΣ (*Σπυρίδωρ*). Ἐγέννηθη ἐν Ἄσσω τῆς Κεφαλληνίας κατὰ τὸ 1782 ἔτος. Ἀποπερατωθέντων τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων του, ὁ πατήρ του τὸν ἐπέμψεν, εἰς τὴν Ῥωσίαν περὶ τὸ 1795 ἔτος. Ἐκπαιδευθεὶς εἰς τὰ ἀνώτερα μαθήματα ἐν τῷ τῆς Μόσχας Πανεπιστημίῳ, εἰσῆχθη εἰς τὴν Ῥωσικὴν ὑπηρεσίαν ἐν τῷ Ἀρχιεῖ τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων ἐν τῇ ῤηθείᾳ ἀρχαία μητροπόλει. Κατὰ δὲ τὸ αὐτὸ ἔτος 1802 ἐξέδωκε τὴν μετάφρασιν δύο μικρῶν πονημάτων τοῦ μὲν Ῥωσιστί, τοῦ δὲ Γαλλιστί. Μετακομισθεὶς μετὰ τινα χρόνον εἰς Πετρούπολιν, ἐξηκολούθει τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν, καὶ τὴν μετάφρασίν του τῶν Παράλληλων βίων τοῦ Πλουτάρχου Ῥωσιστί. Μαθὼν τοῦτο ὁ προϊστάμενός του Κόμηξ Ρουμάντζωφ, Καγκελάριος τῆς Αὐτοκρατορίας, ἀπὸ τῶν φίλων του γηραιὸν Στούρζαν, ὅστις τοῦ ἐσύστησε στενωῶς τὸν νέον Δεστούνην, ἐστάλη ἡ μετάφρασις αὕτη, κατὰ διαταγὴν του, εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς δημοσίας

ἐκπαιδεύσεως πρὸς ἐπιθεώρησιν. Προσκληθεὶς δὲ ὁ Καθηγητῆς Μαρτίνωφ, μεταφραστὴς πολλῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, εἶνα γνωμοδοτήσῃ περὶ τῆς μεταφράσεως τῶν βίων τοῦ Πλουτάρχου παρὰ τοῦ Δεστούνη, ἐνέκρινε τὸ ἐπιθεωρηθὲν χειρόγραφον, μολονότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος μετάφρασιν. Ἡ ἔγκριστις ὁμως τοῦ σοφοῦ Καθηγητοῦ Ῥώσσου δὲν ἔλαβεν οὐδὲν ἀποτέλεσμα. Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν, ἀφοῦ ἐγένινεν ὑπουργὸς ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας, τότε μόνον κατὰ πρότασιν τούτου, ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος διέταξε νὰ τυπωθῇ ἡ εἰς δεκατρεῖς τόμους μετάφρασις τοῦ Πλουτάρχου, δαπάνη τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ νὰ δοθοῦν εἰς τὸν μεταφραστὴν Δεστούνην 2,000 *τεσεῖρες* γῆς πρὸς ἀνταμοιβήν. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐστάλη εἰς Σμύρνην ὡς γενικὸς Πρόξενος, ὅπου ἀνεδείχθη ἐνθερμος προστάτης τῶν καταδικωμένων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ὅτε ἐξερράγη ἐν Πελοποννήσῳ ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις, μέχρι τῆς στιγμῆς καὶ ἦν οἱ πρόξενοι τῆς Ῥωσσίας διατάχθησαν νὰ μεταβῶσιν εἰς γῆν οὐδετέραν, ἐπαπειλουμένου πολέμου μεταξὺ Ῥωσσίας καὶ Τουρκίας. Κατὰ δὲ τὴν τετραετὴ διαμονὴν του εἰς Βενετίαν, ἀπὸ τὸ 1822 μέχρι τοῦ 1826 ἔτους, ὁ Δεστούνης ἐνησχολήθη εἰς τὴν